

“Industrien er opfindelsens datter og geniets og smagens søster.”

- Den franske Moniteur i anledningen af indvielsen af den første Verdensudstilling i Paris, 1798

“Når vi med undren ser den overlegenhed i forhold til mennesket, hvormed laverestående dyr kan udnytte naturens muligheder til livets ophold og dets forplantning, er det vel ofte den rigtigste forklaring at der for disse dyr slet ikke er tale om nogen bevidst tænkning i vor forstand. Ydermere turde den forbavsende evne, hvormed medlemmer af såkaldte primitive folkeslag kan orientere sig i skove eller ørkener, og som, skønt tilsyneladende tabt i mere civiliserede samfund, lejlighedsvis i nogen grad kan genvækkes i enhver af os, berettiger til den slutning at udførelsen af sådanne handlinger kun er mulig når der ikke tages tilflugt til begrebsmæssig tænkning, som på sin side er uundværlig for de mangfoldige nye krav, der igennem civilisationens udvikling er trådt i forgrunden.”

- Niels Bohr, Atomfysik og Menneskelig Erkendelse

1.

Hvis mennesket befinder sig i arkitekturen, og hvis mennesket befinder sig i artefakterne, befinder mennesket sig i sproget og dets ekspanderende logistik. Hvis mennesket befinder sig i sprogets ekspanderende logistik, befinder mennesket sig i tegnene, og hvis mennesket befinder sig i historien, befinder mennesket sig i naturen. Hvis mennesket befinder sig i historien, og hvis mennesket befinder sig i objekterne, befinder mennesket sig i verden, og hvis mennesket befinder sig i verden, befinder mennesket sig i teknikken. Hvis mennesket befinder sig i teknikken, og hvis også verden findes deri, befinder også mennesket sig i cellerne og disses ekspanderende logistik. Hvis også arkitekturen befinder sig i sproget, og hvis også landskabet findes her, befinder mennesket sig i historien i objekternes teknik. Og hvis videnskaben befinder sig i objekternes teknik, og det ligeledes forholder sig omvendt, befinder mennesket sig i videnskabens historie af ekspanderende logistik.

Det oprejste menneskes natur findes således i historiens ekspanderende sprog, hvorfor det oprejste sprogs natur må findes i menneskets objektive teknik. Men hvis den objektive teknik findes i verden, befinder også arkitekturen sig her, hvor verden findes i form af beskrevne artefakter. Så verden findes i historiens beskrivende arkitektur, og mennesket beskriver sig i cellernes mekanik, derfor må også cellernes historie beskrives i sprogets tekniske natur. Og hvis også cellernes historie må beskrives i sprogets tekniske natur, må også objekterne og disses vedtægter af forklarende logik befinde sig heri. Derfor beskrives også objekternes historie i den ekspanderende logiks sprog, hvorfor videnskaben unægteligt må befinde sig heri. Og med arkitekturens objektive videnskab beskrives menneskets ekspanderende logistik i naturens verdenshistorie som sprogets logiske teknik. Følgelig må det objektive menneske beskrive verdens arkitektoniske historie med tegnenes mekaniske natur, som er videnskabens og cellernes logiske optik.

“...det æstetiske produkt kan ifølge sin natur hverken være altruistisk eller egoistisk, moralsk eller socialt, selv i sin laveste grad, men må simpelt hen være en uafhængig og dermed i sig selv umulig kraft, der ikke umiddelbart finder plads i nødvendighedssammenhængen, en meningsløs absurditet, ren, fri handling, altså virkelig stoffets unyttige overskudskraft eller luksus.”

- Asger Jorn, Held & Hasard

2.

Men tegnenes naturlige dialektik optræder ikke i landskabets fortabte usammenhæng. Tegnenes naturlige dialektik og sprogets logiske spil eroderes i den ubrugelige overflod. Spilleets artikulerede ordlege forplumres i den suveræne fetish, som den suggestive rædsel eller den dovne perversitet fortærer teknikkenes forklarende peg. Den udiffentiérbare masse forvirrer det genkendelige panorama, og den koncentrerede optik sløres i legemets intentionsløse ekstase. Og således går også naturens artefakter til grunde i den uigennemtrængelige grød, der retningsløst flyder ud af den uinteresserede kvalme, den lade sygdom, den objektløse affektion. Den ultimative paralysé er elendig og historieløs, overladt til kondenseret selvnødelse.

Men er den forførende lede og uartikulerede fornægtelse ikke netop udtryk for sporgets uovertrufne rummelighed? Er det ikke netop naturens fungerende mekanik, der tillader den ulogiske kortslutning af logikkens virkelighed? Eller er ikke netop den ulogiske kortslutning forudsætningen for logikkens virkelighed - og omvendt? Udgør disse konstanter da ikke netop grundpolerne i arkitekturens verden, hvori mennesket befinder sig? Er det ikke netop den dynamiske sammenhæng af polære kontraster, der afføder både lys og mørke? Bekræfter udviklingen ikke netop denne evige dialektik, der til stadighed bevæger naturens teknik, og således af yderligere modsætningsforhold kortlægger elementerne i videnskabens landskab? Er det ikke netop det objektive menneskes logik, at det ulogiske findes? Komplementariteternes harmoni der bygger på den bevidste erfarings faktiske galleri, underbygges vel netop af gentagne fejlslagne forsøg.

“Nogle af disse strejftog førte mig langt bort, thi en opiumsdranker er alt for lykkelig til at agte på tidens flugt. Og undertiden, når jeg forsøgte at sætte kursen hjemad efter nautiske principer ved at holde blikket fæstet på polarstjernen og i min ærgerrighed søgte efter en nordvestpassage i stedet for at navigere uden om alle de forbjerger og pynter, som jeg havde omsejlet på min udrejse, kom jeg pludselig ind i så indviklede problemer i retning af stræder, gyder uden betegnelse, så gådefulde gennemgange og rene sfinksgåder af gamle gader uden synlig udgang eller gennemgang, at selv en bybuds frækhed og en droskekusks forstand måtte forvirres derved. Til tider var jeg ved at tro, at jeg måtte være den første opdager af nogle af disse terræ incognitæ, og tvivlede på, at de virkelig fandtes angivet på de nyere kort over London.”

- Thomas de Quincey, En Opiumsdrankers Bekendelser

3.

Eller fortabes vi nu blot påny i det lingvistiske spil? Lad os være ærlige! Lad os sove! Lad os være ihærdige! Lad os fortabes deri - ja, lad os fortabes deri. Lad os se - virkelig se. Lad os se på kulturen, som kulturen vil ses, og lad os se på historien, som historien vil ses. Lad den se os! Lad os overlade os til dens mumlen og lad den famle, som vi i den. Lad det kontemporære fossil komme til orde. Lad det skabe os i dets billede, lad os beundre dets tegn. Lad os transportere i dets baner. Lad det rotere i uendelighed. Lad det udstille. Lad det gå til grunde, om det vil.

Og lad os se. Virkeligt se. Lad os være stumme og forfærdede! Lad os fornøje os! Og lad os være vågne. Lad os sove! Virkeligt sove. Og lad os så se os se. Se for at se. Lad os mutere i civilisationens entrepanante sammenhænge. Lad civilisationens entrepanante sammenhænge ekspandere i vores sprogs blindgyder. Lad kulturens emperie åbenbare sin mekanik. Lad det formulere os! Lad det okkupere kroppene og nerverne, så vi kan se. Virkeligt se. Lad det cirkulere i vores bevidstheder. Ja! Lad os opløse os deri! Lad os forulempe af verdensnaturens arkitektoniske logik, så vi kan sove. Virkeligt sove. Med vågne bevidstheder.

“Føler jeg stadig naturen? Kender jeg mig selv? - IKKE FLERE ORD. Jeg begraver de døde i min mave. Råb, trommer, dans, dans, dans, dans! Jeg kan ikke engang tælle til timen, hvor de hvide går i land. Jeg falder ind i tomheden.

Sult, tørst, råb, dans, dans, dans, dans!”

Arthur Rimbaud, En Sæson i Helvede